

Промъкнах се в стаята безшумно и тихичко затворих вратата. Джон все още се занимаваше с приготвянето на закуската, а аз изгарях от нетърпение. Ще отворя само един подарък, обещах си, и след това ще го дочакам за следващите.

Огледах купчината кутии с всевъзможни панделки и декоративни хартии. Днес беше третият ден, откакто вече официално бях Госпожа Томсън. Все още не можех да повярвам, че съм омъжена за най-прекрасния мъж на целия свят.

Запознах се с Джон на дипломирането си и макар да го бях виждала по коридорите на кампуса, не бях посмяла да го заговоря. Въпреки това на партито за завършването той ме покани да танцуваме. Още тогава красивите му пъстри очи ме заплениха. И без да се усетя, година по-късно вече вървях към олтара.

Сватбата беше приказна – всичко, за което бях мечтала. Имах чувството, че встъпвах в нов живот, изпълнен с любов и приключения.

Бях обещала на Джон, че заедно ще разопакваме подаръците, но се познавах прекалено добре. Направо изгарях от нетърпение. Посегнах към най-голямата кутия, но тогава нещо близо до нея проблесна и ме накара да замръзна

на място. Най-накрая в купчината седеше красив плик. Като омагьосана, посегнах към него и реших, че това ще бъде подаръкът, който ще разпокавам първи.

Прокарах пръст върху златния надпис на картичката. Никога не бях виждала такова мастило. Поглъщаше светлината и я отразяваше като течен мед. Все още разпокавах сватбените подаръци, а този плик привлече вниманието ми веднага щом седнах. Нямаше подател, нито пък разпознавах почерка. Вътре пишеше единствено:

Да си влюбен е като да се впуснеш в ново пътешествие.

В плика, освен това изречение, написано на красива релефна хартия, имаше и два билета. На тях бе изписан номер на перон и дата на тръгване, която беше за утре сутрин, но никъде не бе спомената дестинацията. Смръщих се и продължих да оглеждам билетите и от двете страни. Все още не виждах нищо, което да подсказва за къде са.

– Какво държиш, мила? – попита ме Джон, като се наведе и ме целуна по челото. – Да не отваряш подаръци без мен?

– Не се стърпях – отвърнах и се усмихнах извинително. – Но съм на първия, така че не си изпуснал нищо.

Джон взе плика с билетите от ръцете ми и примигна няколко пъти объркано срещу надписа.

– От кого е това? – попита той, сбърчил вежди.

– Нямам никаква идея – признах. – Не са се подписали, надявах се ти да знаеш нещо. Дори няма дестинация на билетите.

Джон отново подозрително огледа плика, а след това и двата билета. След това бавна, но широка усмивка се разля по устните му. Разтапах се всеки път, когато се усмихнеше така. Пъстрите му очи просветнаха пакостливо и той се доближи заговорнически до мен.

– Знаеш ли какво е това, мила? – попита тихо той.

Поклатих глава и усмивката му се разшири още повече.

– Това е нашият меден месец. – обяви той весело.

– Джон, не можем да тръгнем просто ей така – засмях се на ентусиазма му.

– О, можем, разбира се. И точно това ще направим.

– Но имаме още подаръци за разопаковане. Освен това трябва да пратя картички и да благодаря на хората, а след това имам...

Джон прекъсна тирадата ми с целувка. Нямах нищо против да ме кара да замълча по този толкова сладък начин.

– Всичко това може да почака, но ние ще имаме само един меден месец – каза той до устните ми.

– Добре... – съгласих се, без да осъзнавам на какво отговарям.

Той се подсмихна и излезе от стаята.

– Събери си багажа! – подвикна от коридора.

Чак тогава разбрах, че ме бе разсеял и ме бе накарал да се съглася на това откачено пътуване. Какъв багаж да си сложа? Яке? Бански? Та аз дори не знаех къде отивам.

Джон изглеждаше толкова щастлив, а и аз знаех, че с купуването на новата ни къща и преместването не ни бяха останали кой знае колко пари, за да ходим по дълги и разточителни ваканции. Не исках да убивам ентусиазма му, а и така или иначе билетите вече бяха купени и седяха пред мен. Въздъгнах и отново погледнах плика.

Да си влюбен е като да се впуснеш в ново пътешествие.

Е, явно точно това се канех да направя. Прибрах билетите и се запътих към гардероба в опит да измисля какво да натикам в куфара. Щом стигнах до спалнята, Джон вече тъпчеше тениски в своя.

Сутринта беше мразовита и предвещавахе скоро отиващото си лято. Джон бе обвинил ръцете си около мен в опит да ме стопли и дори ми бе купил кафе с повече сметана, за да ме умилостиви. Знаеше, че се притеснявам да замина за непозната локация и правеше всичко възможно, за да ми е комфортно.

Докато седяхме пред перон 7 и очаквахме влакът да пристигне, ми направи впечатление, че няма никой друг наоколо. Ние ли щяхме да сме единствените пътници?

– Пак се мръщиш, Грейс – отбеляза Джон и ми подаде пакета с бисквитките, който бе купил от гарата.

– Подкупите ти са много успешни – отбелязах, когато грабнах бисквитката и отхапах. – Но все пак мисля, че няма да е лошо да си малко по-предпазлив. Гледал си филми на ужасите, знаеш как започват.

Джон тъкмо се канеше да ми отговори, когато пред нас спря влак, какъвто никога не бях виждала. Изглеждаше като нещо извадено от бъдещето – с гладък корпус, който блестеше на утринната светлина, преливайки в сребристо и синьо. Формите му бяха елегантни и съвършено изчистени, сякаш бе направен от течен метал. Изглеждаше толкова красиво, че за момент забравих за всички подозрения.

Но не можех да не се усъмня – влакът изглеждаше твърде идеален. Огромни прозорци, простиращи се от пода до тавана, ми даваха пълен изглед към луксозните купета вътре. Прозорците бяха като някакъв портал, който приканваше към ново, непознато пътешествие. Сякаш влакът искаше да се слеем с пейзажа, без да осъзнаваме, че преминаваме граници.

Вратите се отвориха без звук – твърде безшумно, сякаш този влак не се подчиняваше на обичайните правила на света. През цялото време не спирах да се питам какво ни чака вътре.

– Уау! – Джон бе във възторг, очите му блестяха като на дете на Коледа. – Това е невероятно, Грейс!

Той се засмя и плесна доволно с ръце, но аз все още не можех да се отпусна напълно. Имаше нещо странно в тази картина – сякаш беше твърде свършена, за да бъде истина.

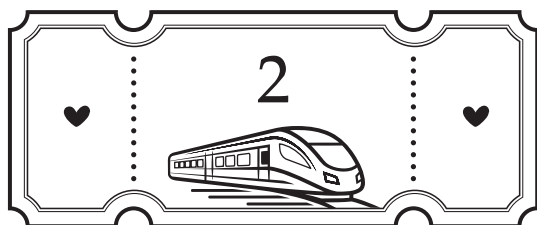
– Прекрасен е, но кой би ни подарил такива луксозни билети за пътуване? – промълвих тихо, а той ме стисна за ръката.

– Ще гадаем по пътя, мила – каза той с въодушевление, без канка колебание.

Докато той се втурна напред, аз останах на място за още един момент, гледайки блестящия влак, чудейки се къде точно ще ни отведе. След това тръснах глава и реших да престана да се държа параноично. Изкачих стъпалата и влязох в купето.

На билетите ни нямаше изписани номера на места, а и без това нямаше много хора, така че се настанихме точно до огромните прозорци. Зачаках кондуктор да провери билетите ни, но никой не дойде преди влакът да затвори почти безшумно вратите си и да потегли към неизвестната дестинация.

Докато пътувахме, всяко съмнение, което имах, се изпари. Гледката през прозореца беше зашеметяваща. Минавахме покрай прекрасни, красиви градове, планини и реки. На няколко пъти поставях ръка на стъклото в желанието си да докосна част от тази природа. Джон също се беше смълчал и зяпаше изумен. Не смеех да откъсна поглед, за да не изпусна нещо.

– Великолепно е – прошепнах, все още гледайки през прозореца.

– Така е – каза Джон нежно.

Обръщам се към него и забелязвам, че той гледа към мен. Завъртам очи, за да прикрия факта, че все още ме кара да се изчервявам. Облягам глава на рамото му и тъкмо се отпускам, когато влакът за пръв път спира на нова гара.

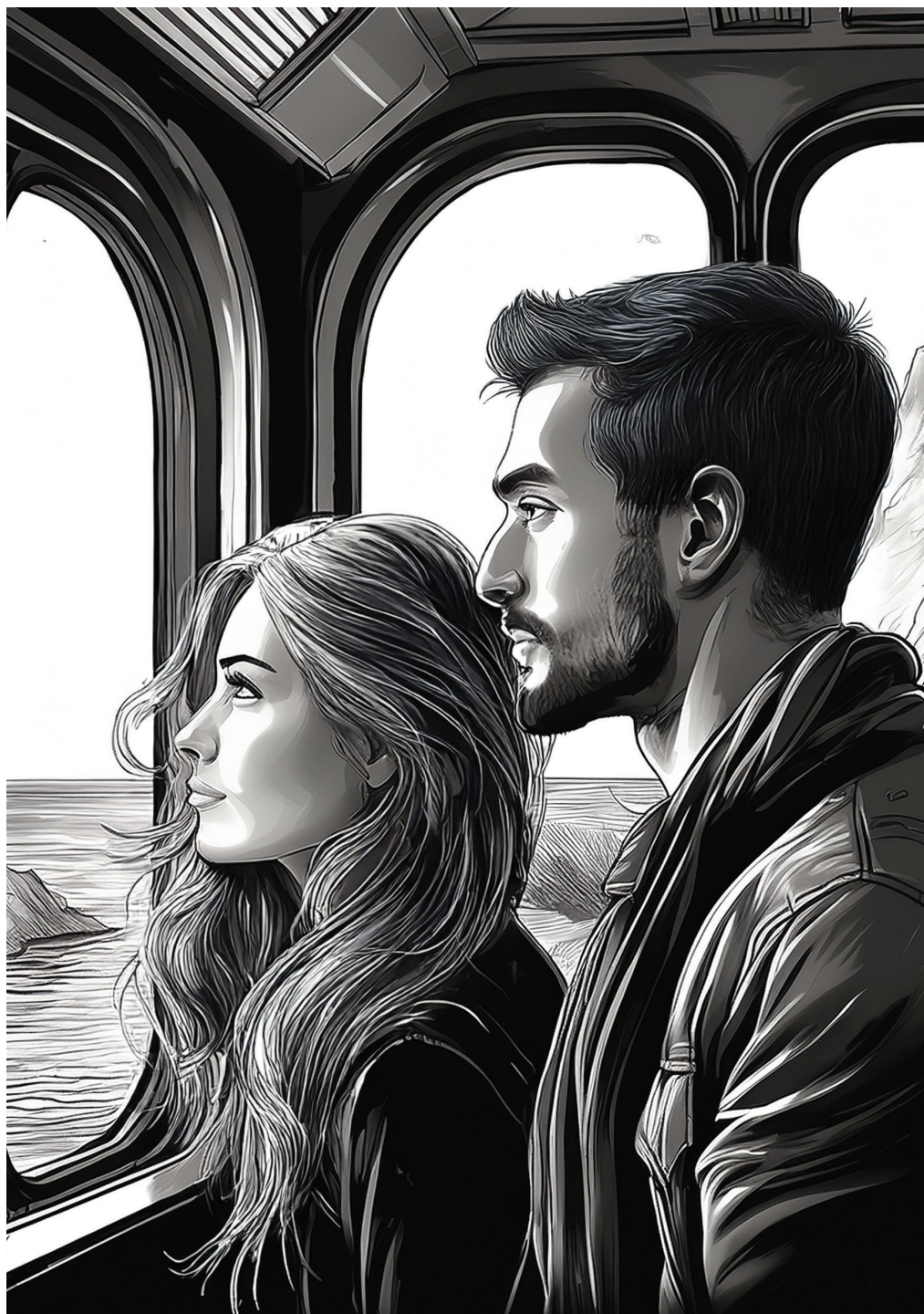
– Какво ще кажеш? – пита ме той. – Това ли е нашата спирка?

Мястото изглежда чудесно и с отварянето на вратите ме лъхва ароматът на свежа гора, но аз поклащам глава.

– Искам да попътувам още малко – признавам. – Да видим през какви места ще минем...

– Знаех си, че ще ти хареса – прекъсва ме Джон и се засмива.

– Добре де, добре. Харесва ми – съгласявам се неохотно.

Джон премията ръка през рамото ми и ме притегля по-близо до себе си.

– Тогава ще пътуваме, докато не изберем перфектното място. Искам меденият ни месец да бъде перфектен.

– Вече е – отвърщам и му се усмихвам.

В следващите два часа преминахме през още три спирки, но нито веднъж не слязохме от влака. Вместо това прекарахме времето си в забавления – играейки на карти, смеейки се и доузяждайки последните остатъци от бисквитите, които бяхме запасили за пътуването. Гледките навън ставаха все по-зашеметяващи; ярките цветове на природата буквално ни завладяваха.

Докато се усетим, влакът беше празен, а ние бяхме единствените останали пътници. Джон изведнъж посочи през прозореца.

– Какво е това? – попита той.

– Няма да ме разсееш отново – засмях се, опитвайки се да запазя концентрацията си в играта. – Ще спечеля тази игра.

Той обаче не се отказа и нежно извърна лицето ми към прозореца. Когато погледнах, пред мен се разкри картина, която напълно ме порази. На фона на огромна зелена поляна, покрита с великолепни цветя, се виждаха три бели топчици, които сякаш бяха изскочили от приказка. Присвих очи, опитвайки се да разбера какво точно наблюдавам.

Топчиците се търкаляха надолу по хълма, след което, сякаш по команда, започнаха да се изкачват една след друга. Когато достигнаха най-високата точка, бяха достатъчно близо, за да забележа, че имат лица. Те се обърнаха в нашата посока, сякаш усетили, че сме ги наблюдавали.

Едното от тях примигна насреща ни и ни помахна с миниатюрната си ръчичка, която приличаше повече на лапичка, отколкото на човешка ръка.

– Какви са тези неща? – попитах Джон, объркана и изумена.

– Роботи! – възкликна той с вълнение. – Стига бе, това са роботи!

Сякаш по команда, влакът започна да намалява скоростта си. Джон и аз се спогледахме и бях сигурна, че споделяме една и съща мисъл. Той само кимна отривисто и това ми бе достатъчно.

Двамата едновременно посегнахме към багажния рафт над седалките си и започнахме да теглим куфарите си. Това беше нашата спирка. С бързи движения събрахме картите за игра и захвърлените ни якета и в момента, в който влакът спря напълно, изскочихме навън.

На платформата ни посрещна великолепен летен бриз, смесица от свежест и аромати на градински цветя, които се разнасяха от близките лехи. Слънцето ярко осветяваше семплата гара, а зад нея се разстилаше широко поле, където бяха роботчетата, които бяхме видели от прозореца на влака.

– Какво ще кажеш първо да намерим къде ще нощуваме? – предложи Джон с очи, блестящи от нетърпение. – И веднага щом зарежем тежките куфари, да отидем да разгледаме това място?

– Няма и да се разсърдя на малко истинска храна. Колкото и да бяха вкусни бисквитите, вече жадувам за нещо по-питателно.

– Не мога да съм по-съгласен – казва Джон.

Тръгваме от гарата, следвайки табелите, които сочат към централната част на града. Веднага щом излизаме от главния изход, сме посрещнати от огромен и шарен площад, който изглежда като живописна картина.

Не съм подозирала, че градове като този съществуват. Всички сгради са стъклени, а върху повечето има живи плетове с рози, които обгръщат фасадите и се промъкват към покривите. Имам чувството, че съм попаднала насред огромна галерия и всичко около мен е произведение на изкуството.

– Кое е това място, Джон? – питам, не мога да скрия изумлението си. – Виждал ли си подобни сгради преди?

Той поклаща глава, все още загледан към пъстрия площад. Не говори, но не го виня, аз също съм погълната от всичко, което виждам. Сякаш сме попаднали в свят, който е извън обичайното, свят, изпълнен с магия и възможности.

– Трябва да проверя как се казва това място! – възкликва Джон, докато вади телефона си.

Навеждам се през рамото му и леко избутвам главата му настрани, за да виждам по-добре.

– Няма обхват – въздъхва той. – Сигурно сме минали граница и не мога да се свържа с оператор все още.

– Как ще минем границата, без да ни поискат паспортите? – питам го развеселена. – Чакай, ще погледна моя телефон. Изваждам мобилния си и щом намирам пин кода, ми излиза съобщение, че и аз нямам обхват. Намръщвам се на телефона си, разочарована. Джон слага ръка на моята и ме кара да прибера телефона си. – Приеми го като знак, че трябва да се насладим на гледката и да оставим за малко технологиите.

– Така да бъде, но веднага щом се настаним, започвам да снимам всичко тук!

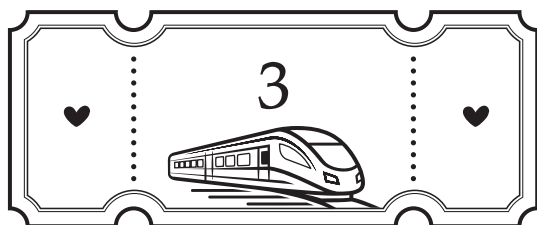
Той се засмива и ме дръпва за ръката да продължим да ходим. Започваме да се движим по оживените улички, изпълнени с хора, смях и живот. Въздухът е изпълнен с аромати на улична храна, която ни привлича и кара стомасите ни да къркортят.

Гледайки наляво и надясно, виждаме магазини, предлагащи всевъзможни стоки – от уникални антикварни вещи до модерни артикули.

– Първо да намерим хотела, а после можем да разгледаме всичко останало – решавам. Но ми е трудно да откъсна поглед от заобикалящата ни красота. – Просто не мога да повярвам, че сме тук.

Джон се усмихва, сякаш споделя същото външение. Площадът изглежда като рай за приключения, а ние сме готови да го разгледаме. С всяка стъпка, която правим, чувствам как външението ми нараства. Усещам, че този ден ще бъде незабравим.

Отплеснахме се още поне два пъти от пътя. Всеки път щом решавахме да проследим табелата с надпис „Хотел на 500 м“, нещо ново за разглеждане ни привличаше. Първият път се спряхме пред фонтан в средата на един площад. Фонтанът беше изработен от стъкло и камък, висок поне седем-осем метра, а на върха му имаше красива русалка. Косите ѝ сякаш оживяваха от цветовете – розово, синьо, жълто, зелено, лилаво – които се стичаха като течност, но никога не се смесваха. Те се събираха в купа, оформена като мида, образувайки кръгове с преливащи дъги.

С Джон се загледахме, омаяни от зрелището. Философствахме поне десет минути каква ли може да е тази течност, която държеше цветовете така разделени. Не беше вода – това беше очевидно. Беше прекалено гъста и твърде наситена с цвят.

– Мислиш ли, че е някакъв вид плазма? – запита Джон.

– Или пък някаква химическа реакция, която запазва тези цветове отделни... – замислих се на глас.

Накрая не стигнахме до никакво заключение. Нямаше информационна табела наоколо, която да ни разясни значението или историята на този фонтан. Странно, защото всичко тук изглеждаше толкова прецизно израбо-

мено, че очаквах поне някакво обяснение. Може би това беше част от чара на мястото – загадката зад всичко.

– Хайде да продължим, преди да се изгубим напълно в мистерията на този фонтан – предложи Джон с усмивка.

Но точно когато се обърнахме към улицата, забелязахме още едно привлекателно място в близост.

– Какво е това? – възкликнах и посочих към лека с рози в другия край на улицата.

Естествено не бих реагирала така, ако бяха обикновени рози. Затичах се натам, напълно забравила за куфара си. Докоснах листенцата на розите, за да се уверя, че са живи. Целите бяха златни и не просто жълти, а златни. Разтърках листенцето, за да проверя дали не са боядисани. Листенцата на розите бяха гладки и меки на допир, но златният им блясък не изчезваше. Не беше боя. Някак си те бяха живи, истински, но обвини в злато. Докоснах още няколко цветя, невярваща на очите си.

– Невъзможно... – промълвих, докато Джон ме догонваше.

– Това е... невероятно – каза той, загледал в златните рози. – Никога не съм виждал нещо подобно.

Затворих очи за момент, за да усетя мекотата на розовите листа върху пръстите си. Те бяха топли, като че ли съхраняваха слънчевите лъчи, и изпускаха слаб, сладък аромат, който се разнасяше във въздуха. Нямаше съмнение – тези цветя бяха истински, но по някакъв необясним начин съчетаваха в себе си природата и нещо свръхестествено.

– Това място... – започнах да говоря, все още възбена в красотата пред мен. – Това място не е просто град. Тук има нещо различно...

Джон кимна, очевидно мислейки същото. Златните рози бяха само поредната загадка в това място, което сякаш криеше тайни на всяка крачка.

– Вече ме е яд, че не си купихме къща тук – каза той и се засмя.

Усмивнах му се и завъртях очи. Нашата къща си беше перфектна. Не му го казах, защото бях сигурна, че го знае.

– Сега сериозно, дай вече да го откриваме този хотел, защото ако не хапна нещо скоро, ще припадна сред лехата с розите.

Джон се засмя тихо и ме хвана за ръката, дърпайки ме леко, сякаш за да ме държи на пътя, преди да се разсея отново. Продължихме напред и след няколко завоя табелата най-сетне ни отведе до желаното място.

Хотелът се издигаше пред нас като истински дворец, огромен и величествен, облян в светлини, които блестяха като звезди върху фасадата му. Имаше огромни прозорци, зад които се виждаше изискан интериор. Фонтан пред входа разпръскваше вода, която сияеше в синьо, докато класическа музика се носеше в тихия въздух.

– Уау... – прошепнах, осъзнавайки, че това място наистина е толкова невероятно, колкото всичко друго, което бяхме видели досега.

– Това е нашият дом за тази седмица – каза Джон с широка усмивка. – Мисля, че ще ни хареса.

Не можех да не се съглася. Щом влязохме вътре, хората ни посрещнаха с топли усмивки.

– Здравейте, как можем да ви помогнем? – попита едно лъчезарно младо момиче, което седеше зад рецепцията.

Тя носеше униформа в тъмносиньо и бяло, а косата ѝ бе завързана в стегнат кок.

– Ние сме на меден месец – започна да обяснява Джон. – И ще искаме да наемем стая за една седмица.

– О, младоженци – възкликна весело момичето. – Имам точно каквото ви трябва.

Тя изскочи иззад рецепцията и ни даде знак с ръка да я последваме. С Джон се огледахме стъписани, но въпреки това посегнахме към куфарите.

– Не ги вземайте. Ние ще се погрижим за тях – настоя момичето.

Тръгнахме след нея в луксозен стъклен асансьор, който ни закара на десетия етаж. Щом вратите на асансьора се отвориха, пред нас се разкри дълъг коридор с мека, бежова настилка и стени, декорирани с картини. Момичето ни поведе към края на коридора, където отвори вратата на най-големия апартамент, който някога бях виждала.

– Това е нашият специален пакет за младоженци, – обяви тя гордо, като ни покани да влезем, – Включва и безплатна бутилка шампанско, която ще ви донесем веднага.

Апартаментът беше невероятен. Имаше просторна дневна с панорамни прозорци, които разкриваха зашемяваща гледка към града и далечните планини. В центъра на стаята имаше масичка с цветя, а меките канапета сякаш приканваха да се отпуснем след дългото пътуване. Спалнята беше не по-малко впечатляваща, с огромно легло, украсено с цветни венци, и тераса, която гледаше към осветения басейн на хотела.

– Тук ли ще ношуваме цяла седмица? – попитах, като едва сдържах възлението си.

Джон се засмя тихо и кимна.

– Заслужаваме го, нали? – каза той с доволна усмивка.

– Можем ли да си го позволим? – прошепнах, въпреки че не исках да си помислям да напусна на тази стая.

– О, стаята е безплатна за младоженци – обяви момичето, което явно ме беше чуло.

– Какво? – възкликнахме аз и Джон в един глас.

– Собственикът на хотела наскоро се ожени и този месец предлагаме безплатни стаи за младоженците – обясни тя с усмивка. – Това е неговият подарък в чест на скорошния му годиш.

Джон и аз се спогледахме, невярващи на късмета си.

Скоро момичето ни остави да разгледаме стаята и след малко се върна с обещаното шампанско и няколко деликатеса. Тя ни пожела приятен престой и изчезна с бързи стъпки.

Настанихме се на терасата с чаша шампанско в ръка, загледани в светлините на града под нас. Цялото това място беше като сън – съвършената комбинация от лукс и комфорт. Не можех да се отърва от усещането, че всичко тук е специално подготвено за нас, че градът ни приканваше да останем и да открием всичките му тайни.

– Можеш ли да повярваш, че ни дават всичко това без пари? Дори не искаха да видят личните ни карти, нито свидетелството за брак...

– Престани да подлагаш всичко на съмнение, Грейс – нежно ми се скара Джон. – Нека просто се насладим на момента.

– Наистина е невероятно – прошепнах, сякаш страхувайки се, че ще разваля момента, ако го кажа на глас.

– Да, и мисля, че ще се забавляваме повече, отколкото очаквахме – отвърна Джон и вдигна чашата си в поздрав.

Бях сигурна, че не само ще се забавляваме, но и че това място ще ни поднесе много повече, отколкото можехме да си представим. Щом изпихме чашите си, решихме да отидем да разгледаме ресторанта на хотела.

Ресторантът беше извън сградата на хотела в една огромна градина с множество арки с всякакви видове цветя.

– Бас лоя, че поне една кралица се е разхождала из тези градини. – размишлявах на глас.

– Вече са две. – отвърна Джон и ми намигна.

– Какъв си ми омайник, мили. – засмях се.

Щом влязохме в ресторанта, веднага забелязахме, че се предлага храна на блок маса – масите бяха отрупани с най-различни ястия, които изглеждаха като истински кулинарни произведения на изкуството. Запътихме се към една от тях, когато до нас се приближи възрастен мъж.

– Добър ден! – поздрави той, усмихвайки се. – Виждам, че сте нови тук.

– Да, току-що пристигнахме – отговори Джон. – Мястото е невероятно. Как се казва този град?

Мъжът се засмя леко и отпи от чашата си.

– Ангабей – каза той, като огледа залата, сякаш всяка сграда и всеки детайл носеха специално значение за него. – Това е град, който крие много повече, отколкото виждате на пръв поглед. И не се съмнявам, че ще откриете много неща, които ще ви очароват.

– Какво имате предвид? – попитах с любопитство.

– Ще разберете – отвърна той загадъчно, усмихвайки се. – Ангабей е такова място, че веднъж пристигнали, едва ли някога ще си помислите да си тръгнете. Великолепието му ще ви плени и винаги ще ви кара да искате още.

След тези думи мъжът ни пожела приятен ден и се отдалечи, оставяйки ни озадачени, но и заинтригувани.

Докато се хранех с най-невероятната храна, която бях вкушвала, не можех да не забележа нещо странно. Храната на бюфета сякаш никога не намаляваше, въпреки множеството хора, които непрестанно си вземаха. Подносите стояха все така пълни, като че ли никога не бяха докосвани. Не бях видяла никой от персонала да ги пълни отново и това започваше да ме озадачава.

Загледана в ястията, не осъзнах кога до мен се беше приближила една жена.

– Изумително, нали? – подметна тя, забелязала къде гледам. – Тази храна никога не свършва.

– Да... – съгласих се, усмихвайки се, макар че думите ѝ ме озадачиха още повече.

– Все пак, тук е единственото място, където може човек да се нахрани – добави тя загадъчно и продължи по пътя си.

С Джон отново се спогледахме, объркани.

– Какво се опитват да ни кажат тези хора? – прошепнах, като в гласа ми се прокрадна леко недоумение.

– Според мен просто се опитват да завържат разговор – отвърна той, сякаш се опитваше да не го приема твърде сериозно. После натика една канелена кифличка в устата си, сякаш за да подкрепи думите си.

– Доста интригуващи разговори – вметнах с вдигане на рамене и се върнах към храната, решавайки да не мисля прекалено много над случващото се.

Все пак, бях тук, за да се насладя на почивката си, а не да се притеснявам за странните забележки на хората около нас.

Скоро след като се нахранихме, взехме решението да започнем да обикаляме града.

– Искам само да знаеш, че ти се размина да платиш хотелската стая, но няма да ти се размине с магазините за сувенири – пошегувах се, а Джон се засмя, знаейки, че наистина обичам да пазарувам.

– О, не се притеснявай, имам подготвен бюджет точно за това – отвърна той с усмивка и се запъти към вратата на ресторанта.

Излязохме навън и свежият въздух ни обгърна. Но този път всичко изглеждаше напълно различно в града. Нямаше го фонтана с русалката, нито лехите със златните рози.

– Не помня да е изглеждало така – казах му.

Джон свъси вежди, но отвърна:

– Сигурно сме минали по друг път на идване.

Не бях убедена в това, но реших да не споря. Чувството, че нещо не е наред, започна да ме гложди.

С Джон обикаляхме по улиците на Ангабей, наслаждавайки се на живота и магията, която ни заобикаляше. Споделяхме усмивки и планове за това какво ще си купим, когато забелязахме едно малко магазинче в края на улицата.

– Искам да видя какво предлагат там! – възкликнах, като посочих към него.

Джон кимна с ентузиазъм и тръгнахме към магазина. Но когато се приближихме, нещо странно привлече вниманието ми. Магазинът беше обграден от плетена ограда, както и този до него, и този до него. Всичките до един бяха обградени.

– Мога да се закълна, че магазините не бяха обградени, когато идвахме – обърнах се към Джон.

– Може да не работят следобед или да е някакъв празник на града – предположи той.

Въпреки че не работеха, аз все пак се доближих до оградата и реших да си набележа покупки за момента, в които ще отворят. Прозорците бяха покрити с ярки илюстрации, а надписите обявяваха, че всички продукти са „безплатни“.

– Чакай малко – казах, поглеждайки по-внимателно. – Какво е това?

Когато се приближихме още повече, осъзнах, че всичко в магазина изглеждаше... картонено. Станах още по-объркана, докато оглеждах предната част на магазина.

– Това не е нормално, нали? – попитах.

– Не, определено не е – отвърна Джон с недоумение.

За пръв път откакто дойдохме той изглеждаше разтревожен. Джон вдигна глава нагоре и лицето му доби още по-мрачно изражение. Проследих накъде гледа и забелязах, че на върха на оградата има наредени ножове. Те стърчаха право нагоре, а слънцето се отразяваше в остриетата им. Пулсът ми се забърза и инстинктивно хванах ръката на Джон.

– Защо е всичко това? – прошепнах.

– Предполагам е, за да не се краде. Но има много по-хуманни методи за подобна превенция. – Той замълча, загледан в оградата. – Защо ножове?

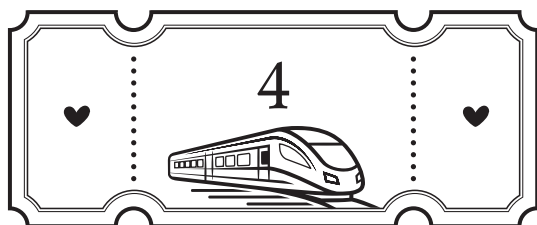
С изведнъж нахлуващо чувство на тревога се спогледахме. Чудехме се дали да продължим напред или да се отда-

лечим. Но не можехме да се откажем от любопитството. В този момент сякаш наистина бяхме в плен на тайната на Ангабей и всичко, което бяхме видели досега, сякаш ни водеше към нещо по-дълбоко и опасно.

Изведнъж от магазина излезе мъж с тъмен поглед. Той ни гледаше, а на лицето му играеше усмивка, която не предвещавахе нищо добро.

– Имате ли смелост да влезете? – попита той с шепот и погледна нагоре към оградата.

Отстъпних крачка назад, а после и още една. Джон сви ръце в юмруци и присви очи срещу непознатия. Мъжът ни се усмихна, но тази усмивка не достигна до очите му. Той бавно пристъпи до оградата и прокара пръсти през пролуките, като застана лице в лице с Джон.

– Е, ще посетите ли магазина ми? – попита той отново.

– Защо не махнеш оградата и ще го посетим. – предложи Джон, но усещах раздразнението в гласа му.

– Джон, хайде да се махаме. – Казах и го дръпнах за ръкава.

Мъжът се засмя и звукът накара цялата ми кожа да настръхне. Звучеше като стърженето на метал в метал. Нещо не беше наред с него, не ми харесваше как ни гледа.

– Послушай жена си и си тръгвай, докато още можеш. – каза мъжът.

Джон тъкмо се канеше да му отговори, когато той ни обърна гръб и се върна в магазина.

– Моля те, хайде да се махаме. – Казах на Джон.

Джон стисна устни, а очите му проследиха мъжа, който вече изчезваше зад вратата на магазина. Чувствах как напрежението в него нараства, а нещо в мен се сви. Може би беше инстинкт или просто интуиция, но знаех, че не трябва да оставаме тук.

– Какъв му беше проблемът на този? – каза той, но в гласа му се усещаше иронична нотка сякаш той не усещаше заплахата като мен.

– Той не изглеждаше просто странен, Джон. Имаше нещо... погрешно в него. Нещо... опасно. – Гласът ми прозвуча по-настойтелно, отколкото възнамерявах.

Джон хвана ръката ми, за да ме успокои, и бавно ме поведе обратно към площада.

– Нали знаеш, че няма да позволя нищо лошо да ти се случи, Грейс? – попита той, като нежно и внимателно отметна кичур коса от лицето ми.

– На теб вярвам, но не и на странните хора тук – отвърнах с леко напрежение в гласа.

– Искаш ли да се връщаме в хотела?

– Да, мисля, че ми стигат толкова емоции за един ден. Можем да отидем в бара и да изпием по един коктейл? – предложих, опитвайки се да разведрия обстановката.

Джон се съгласи и докато вървяхме, мълчахме. Все още обмислях случилото се, а когато поглеждах към него, виждах, че и той изглеждаше потънал в мислите си.

Щом влязохме в ресторанта и се настанихме на бара, почувствах как напрежението малко по малко започва да се отдръпва. Поръчах си Космополитън и след като отпих, въздъхнах доволно.

– Успяхте ли да разгледате града? – попита дамата, която по време на обяда беше направила коментара за храната.

Джон и аз се спогледахме. Тя се усмихваше, сякаш беше част от някаква шега, която само тя разбираше.

– Да, обиколихме малко, но... – започнах, опитвайки се да звуча непринудено. – Някои места бяха доста... необичайни.

– О, предполагам, че сте минали покрай магазина на стария господин Паркър – прекъсна ме тя, сякаш знаеше точно какво имам предвид.

– Да, той определено беше странен – добави Джон, като го каза малко по-сериозно, отколкото очаквах.

– Ха! Старият Паркър обича да плаши новите хора – засмя се тя и намизгна. – Трябва да знаете, че той има своите причини. Тук, в този град, има неща, които хората отвън не разбират. Паркър просто ги пази.

Думите ѝ ме накараха да се напрегна отново. Имаше нещо в начина, по който ги каза – сякаш наистина вярваше в това.

– Какво имате предвид, госпожо? – попитах внимателно.

Тя се наведе напред, сякаш щеше да ни разкрие някаква тайна.

– Моля, наричайте ме Силвия. Този град е стар. Има истории, предания... и не всички са измислени. Някои хора казват, че градът пази своите тайни. Внимавайте къде се разхождате и с кого разговаряте. Особено когато падне нощта.

Джон се засмя нервно.

– Звучи като история за призраци.

– Може би – отвърна тя с лукава усмивка. – Но тук призраците не са единственият проблем.

Тишината, която последва, беше странно тежка.

– Както и да е. – метна с ръка пренебрежително тя. – В магазина на Паркър няма да намерите абсолютно нищо, освен картонени фигури. Не ви трябва да влизате там. Нито в който и да е друг магазин. Те са заключени с причина.

– Как тогава хората си купуват неща? Защо въобще ги гържат тези магазини? – попитах объркано.

– Всичко в магазините е безплатно – каза Силвия, сякаш това обясняваше всичко. – Някои хора са успели да прескочат и да се сдобият с картонените фигури, но не знам дали това им е донесло нещо добро.

– Извинете, но нищо не разбирам – отвърнах.

Джон ме прекъсна, задавайки друг въпрос.

– От колко време сте тук?

– О... – замисли се Силвия. – От... не помня. Година, две... или може би повече.

Джон се намръщи, а аз усетих как стомахът ми се сви-ва. Не знаеше от колко време е тук? Как човек би могъл да забрави такова нещо?

– Как така не помните? – попитах, опитвайки се да звуча по-скоро учтиво, отколкото подозрително.

– Тук времето тече по различен начин – отвърна тя спокойно, сякаш говореше за нещо съвсем нормално. – Един ден се слива с другия. Понякога дори не разбирате кога сте пристигнали и колко сте останали. Това е част от чара на мястото, предполагам.

Джон отново се намръщи и ме погледна крадешком, сякаш искаше да разбере дали ще продължа с въпросите, но аз останах безмълвна. Нещо дълбоко в мен ми подсказваше, че няма да харесам отговорите, дори и да продължа да питам.

– А какво има в магазините всъщност? Защо са тези картонени фигурки? – попита Джон, като явно не споделяше моето желание да оставим темата.

Силвия се усмихна, този път по-малко загадъчно, и прошепна, сякаш говореше на себе си:

– Спомени... Те са пълни със спомени, но не всички са приятни.

Гласът ѝ се носеше тихо, но тежестта на думите ѝ сякаш удари като гръмотевица. В този момент други гости на хотела започнаха да се приближават, привлечени от мрачното ни обсъждане. Настана особено напрежение, което сякаш караше хората да се събират, без дори да осъзнават защо. Сред новодошлите беше и едно момче, не по-голямо от петнадесет години, което проговори с лек трепет в гласа:

– Вярно е. По-големият ми брат прескочи оградата и си взе един от тези... спомени. Каза, че видял целия отминал живот на госпожа Брексбъри.

– Брексбъри? – смръщи се Силвия, явно непознаваща името.

– Жената в черната рокля – прошепна момчето и дискретно посочи към един тъмен ъгъл на ресторанта.

Погледът му се плъзна към посоката, в която сочеше. В ъгъното на залата, до прозореца, седеше възрастна жена, облечена в прокъсана черна рокля. Косата ѝ бе разпиляна, сякаш никога не бе разресвана. Изглеждаше странно спокойна, почти доволна, докато се усмихваше сама на себе си, взирайки се в пустия пейзаж отвън.

– Естествено, няма как да се потвърди това – добави момчето с дрезгав шепот, – защото самата госпожа Брексбъри не помни нищо отпреди да гоиде в Ангабей. Но знам, че брат ми не е лъжец.

Думите му увиснаха във въздуха като зловещо предупреждение. Разтревожените ми мисли започнаха да се въртят. Джон изглеждаше развеселен, докато отпиваше от бирата си.

– Много удобно – отвърна Джон с небрежен тон. – Но без доказателства...

Момчето го погледна с явно раздразнение, обидено от скептицизма му.

– Кажете ми, господине – започна момчето с твърд глас, – вие какво точно помните от преди да гоидете мук?

Джон се намръщи, погледът му се насочи към момчето, но въпросът сякаш го хвана неподготвен.

– Какво ме питаш по-точно? – отвърна Джон с по-сериозен тон, вече осъзнавайки, че момчето не се шегува.

Момчето сведе леко глава и с искрена настойчивост попита:

– Помните ли семейството си? Или любимия си цвят?
Помните ли как изглежда бащината ви къща?

Настъпни неловко мълчание, в което сякаш всяка дума висеше в очакване на отговор. Погледнах към Джон, който изглеждаше объркан за миг. Веждите му се смръщиха, а усмивката му се стопи. Той отвори уста, но не излезе веднага отговор. Докато мислеше, аз самата се запитах... колко ясно си спомнях собствените си отговори на тези въпроси?

